

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Західноукраїнський національний університет
Навчально-науковий інститут інноватики, природокористування
та інфраструктури
Кафедра економічної експертизи та землевпорядкування

МОТЛАС Вадим Володимирович

Особливості відведення земельних ділянок у постійне
користування закладам освіти / Peculiarities of land
allocation for permanent use to educational institutions

спеціальність: 193 – Геодезія та землеустрій
освітньо-професійна програма - Експертна оцінка землі та нерухомого
майна

Кваліфікаційна робота

Виконав студент групи
ГЕОЗ-42 В. В. Мотлас

Науковий керівник:
к.т.н., О. М. Лопушанський

Кваліфікаційну роботу допущено
до захисту:

«___» _____ 20___ р.

Завідувач кафедри

_____ Б. О. Язлюк

ТЕРНОПІЛЬ – 2025

ЗМІСТ

ВСТУП	4
РОЗДІЛ 1. НОРМАТИВНО-ПРАВОВА БАЗА ВІДВЕДЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК У ПОСТІЙНЕ КОРИСТУВАННЯ ЗАКЛАДАМ ОСВІТИ	7
1.1. Законодавчі основи земельного законодавства України	7
1.2. Правове регулювання постійного користування землями	11
1.3. Аналіз нормативних документів, що регулюють процедури землеустрою	14
1.4. Особливості правового статусу земель державної та комунальної власності	17
Висновки до розділу 1	20
РОЗДІЛ 2. КОМПЛЕКС ЗЕМЛЕУСТРОЙНИХ РОБІТ ЩОДО ВІДВЕДЕННЯ ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ ЗАКЛАДАМ ОСВІТИ	22
2.1. Характеристика об'єкта дослідження	22
2.2. Етапи здійснення робіт із землеустрою	26
2.3. Технічне та програмне забезпечення землеустрою	32
Висновки до розділу 2	34
РОЗДІЛ 3. АНАЛІЗ ТА ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ВІДВЕДЕННЯ ЗЕМЕЛЬ У ПОСТІЙНЕ КОРИСТУВАННЯ ЗАКЛАДАМ ОСВІТИ	37
3.1. Порівняльна характеристика різних підходів до відведення земель	37
3.2. Оцінка ефективності використання земель після відведення	39
3.3. Проблеми та шляхи удосконалення процедур	41
3.4. Практичні рекомендації щодо оптимізації землеустрою	48
Висновки до розділу 3	50
ВИСНОВКИ	52
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	54

ВСТУП

Актуальність теми зумовлена низкою чинників, що мають важливе соціальне, правове та економічне значення. У сучасних умовах реформування системи освіти та децентралізації влади питання правового регулювання землекористування набуває особливого значення. Земельні ділянки є основою для функціонування будь-якого закладу освіти — від дошкільних установ до вищих навчальних закладів. Наявність у закладів освіти права постійного користування землею забезпечує стабільність їхньої діяльності, можливість будівництва та обслуговування навчальних корпусів, гуртожитків, спортивних майданчиків, лабораторій, а також збереження і розвиток матеріально-технічної бази.

Законодавче закріплення порядку відведення земель у постійне користування для освітніх закладів є необхідною умовою для реалізації права на освіту, гарантованого Конституцією України. Водночас, на практиці часто виникають складнощі, пов'язані з неврегульованістю або суперечністю деяких положень земельного та освітнього законодавства, відсутністю належної координації між органами місцевого самоврядування, органами виконавчої влади та самими закладами освіти. У багатьох випадках земельні ділянки, які фактично використовуються освітніми установами, не мають належно оформлених правових документів, що створює ризики для подальшого функціонування закладів, ускладнює залучення інвестицій, проведення реконструкцій або модернізації інфраструктури.

Додаткову актуальність проблемі надає й процес формування об'єднаних територіальних громад, у межах яких повноваження з управління земельними ресурсами суттєво розширилися. Це потребує від органів місцевої влади глибшого розуміння процедури відведення земель освітнім закладам, а також належної підготовки відповідних фахівців. Не менш важливо і те, що у сфері землекористування освітніми установами існує значний суспільний інтерес, адже мова йде про інфраструктуру, що

забезпечує доступність і якість освітніх послуг для населення, особливо в сільській місцевості, де питання відведення землі для шкіл або дитсадків часто стає критичним.

Мета дослідження – з'ясувати правові та практичні особливості відведення земельних ділянок у постійне користування закладам освіти, визначити основні проблеми у цій сфері та розробити пропозиції щодо вдосконалення законодавчого регулювання та практики його реалізації.

Завдання дослідження:

1. Проаналізувати чинне земельне законодавство України, що регулює порядок відведення земельних ділянок у постійне користування, з особливим акцентом на норми, які стосуються закладів освіти.
2. Визначити особливості правового статусу земель державної та комунальної власності, що можуть бути передані у постійне користування освітнім установам.
3. Дослідити зміст та етапи землеустрою при відведенні земельних ділянок у постійне користування, включаючи підготовчі роботи, розробку технічної документації та її погодження.
4. Надати характеристику об'єкта дослідження – території, на якій планується або здійснюється відведення земельної ділянки закладу освіти, з урахуванням географічного положення та наявних ресурсів.
5. Розглянути технічне й програмне забезпечення, що використовується під час землеустрою, оцінити його роль у підвищенні точності й ефективності виконання робіт.
6. Провести аналіз ефективності використання земель після їх відведення в постійне користування закладам освіти, зокрема щодо поліпшення матеріально-технічної бази, умов навчання тощо.
7. Виявити основні проблеми, які виникають під час відведення земель, та запропонувати шляхи їх вирішення.

8. Розробити практичні рекомендації щодо вдосконалення правового регулювання та оптимізації процедур землеустрою для потреб освітньої галузі.

Об’єкт дослідження – правовідносини, що виникають у процесі відведення земельних ділянок у постійне користування закладам освіти в Україні.

Предмет дослідження – нормативно-правове регулювання, організаційно-правові механізми та особливості процедури відведення земельних ділянок у постійне користування для забезпечення діяльності освітніх установ.

Наукова новизна – запропоновано уточнення понять і механізмів, що застосовуються при реалізації прав закладів освіти на постійне землекористування, а також виявлено ключові проблеми, які виникають під час практичної реалізації цієї процедури на рівні територіальних громад.

Теоретичне значення дослідження полягає в поглибленні наукового розуміння проблеми правового забезпечення землекористування у сфері освіти, а також у формулюванні положень і висновків, які можуть слугувати підґрунтям для подальших наукових досліджень у галузі земельного права, адміністративного управління, освітньої політики та місцевого самоврядування. Запропоновані підходи до удосконалення нормативної бази можуть бути використані в навчальному процесі під час викладання дисциплін юридичного, управлінського та землевпорядного профілю.

Практичне значення дослідження полягає в можливості використання його результатів у діяльності органів місцевого самоврядування, землевпорядних організацій, органів управління освітою та самих закладів освіти під час ініціювання та супроводу процедур відведення земельних ділянок. Висновки й рекомендації, сформульовані в роботі, можуть стати основою для підвищення ефективності процедур землеустрою, уникнення типових помилок під час оформлення документів, оптимізації взаємодії між

учасниками процесу, а також для покращення правового захисту інтересів освітніх установ як користувачів земель.

У процесі дослідження використовувався комплекс загальнонаукових і спеціальних **методів**. Метод аналізу дозволив вивчити зміст чинних нормативно-правових актів, що регулюють порядок відведення земель у постійне користування, а також практику їх застосування. Системний підхід сприяв узагальненню теоретичних та практичних аспектів функціонування механізмів землеустрою в освітній сфері. Метод порівняння використовувався для аналізу підходів до відведення земельних ділянок в різних регіонах України та для виявлення спільних і відмінних рис у застосуванні законодавства. Емпіричні методи, зокрема аналіз конкретної території, дозволили дослідити реальний стан справ у галузі та визначити чинники, що впливають на ефективність процесу відведення земель.

РОЗДІЛ 1

НОРМАТИВНО-ПРАВОВА БАЗА ВІДВЕДЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК У ПОСТІЙНЕ КОРИСТУВАННЯ ЗАКЛАДАМ ОСВІТИ

1.1. Законодавчі основи земельного законодавства України

Земельне законодавство України становить сукупність нормативно-правових актів, які регулюють земельні відносини, зокрема порядок володіння, користування та розпорядження земельними ресурсами держави, органами місцевого самоврядування, юридичними та фізичними особами. Основним нормативним актом у цій сфері є Земельний кодекс України, ухвалений у 2001 році, який визначає правові засади раціонального використання і охорони земель, а також забезпечення гарантій прав на землю всіх учасників земельних правовідносин [1, с. 13]. У Земельному кодексі, зокрема у статті 83, передбачено особливості використання земель державної та комунальної власності, зокрема надання їх у постійне користування певним категоріям установ, до яких належать і заклади освіти [2, с. 44].

Варто зазначити, що розвиток земельного законодавства України відбувається в контексті реалізації принципів децентралізації, згідно з якими значна частина повноважень щодо розпорядження землями передана органам місцевого самоврядування. Це знайшло своє відображення в законах України «Про місцеве самоврядування в Україні» та «Про добровільне об'єднання територіальних громад», які створили передумови для підвищення ефективності управління земельними ресурсами на місцевому рівні [3, с. 88]. Також не можна не згадати Закон України «Про освіту», який у статті 7 закріплює право закладів освіти на користування землею для здійснення освітнього процесу, зокрема для розміщення будівель, спортивної інфраструктури, дослідних ділянок тощо [4, с. 112].

У свою чергу, порядок надання земельних ділянок у постійне користування врегульовується також Законом України «Про землеустрій», який визначає процедури розроблення та затвердження технічної

документації, необхідної для оформлення прав на землю. Закон закріплює необхідність дотримання чіткої послідовності дій – від проведення інвентаризації до державної реєстрації земельної ділянки в Державному земельному кадастрі [5, с. 66].

Законодавчі основи земельного законодавства України також формуються під впливом міжнародних норм і стандартів. Так, при розробці національних стратегій управління земельними ресурсами враховуються рекомендації Європейської економічної комісії ООН, а також практики країн-членів ЄС щодо прозорості у сфері землекористування та захисту прав користувачів земель [6, с. 41]. Крім того, важливу роль у регулюванні земельних правовідносин відіграють підзаконні нормативно-правові акти, такі як постанови Кабінету Міністрів України, накази Держгеокадастру, методичні рекомендації щодо розроблення документації із землеустрою, які деталізують практичні аспекти застосування законодавчих норм [7, с. 59].

Окремої уваги заслуговують питання, пов'язані з реформою ринку землі, яка розпочалася у 2021 році. Хоча заклади освіти не є учасниками ринку купівлі-продажу земель, нові правила обігу земельних ділянок безпосередньо впливають на загальні підходи до використання земель комунальної та державної власності, а також на гарантії стабільності користування землею установами публічного призначення [8, с. 78].

Таким чином, законодавчі основи земельного законодавства України є багаторівневою системою, що охоплює конституційні положення, кодекси, закони, підзаконні нормативні акти та міжнародні документи, і забезпечують правову основу для регулювання всіх аспектів використання земель, у тому числі надання їх у постійне користування закладам освіти. Подальший розвиток цієї галузі законодавства має відбуватися в напрямку гармонізації з європейськими стандартами, удосконалення процедур землевпорядкування та зміцнення правового захисту установ, які забезпечують суспільно значущі функції [9, с. 91].

Продовжуючи тему законодавчих основ земельного законодавства України, слід зазначити, що на сьогоднішній день проблема відведення земель для закладів освіти є надзвичайно важливою, оскільки земельні ресурси є обмеженими і зростає потреба в більш ефективному їх використанні. Це питання стало актуальним на фоні потреби в розширенні освітніх закладів, зокрема в умовах модернізації системи освіти та реформи вищої освіти, що включає розбудову нових навчальних і спортивних інфраструктур, будівництво нових корпусів, гуртожитків, а також створення нових науково-дослідних центрів.

Наприклад, у Києві та інших великих містах активно розбудовуються нові навчальні комплекси, що потребують значної кількості земельних ділянок. Оскільки надані земельні ділянки використовуються за конкретним призначенням, для забезпечення потреб освітніх закладів часто виникає необхідність змінювати види дозволених використань земель, що, в свою чергу, потребує внесення змін до містобудівної документації та погодження з органами місцевого самоврядування [10, с. 104].

Ще одним аспектом є земельний кадастр, який в Україні є основним інструментом для управління земельними ресурсами. Згідно з Земельним кодексом України, всі земельні ділянки, що перебувають в державній та комунальній власності, мають бути внесені до земельного кадастру, що дозволяє державі здійснювати контроль за їх використанням і надавати точну інформацію про розміри, межі, цільове призначення та інші характеристики земельних ділянок. Завдяки сучасним технологіям геоінформаційних систем (ГІС), процес моніторингу земельних ресурсів значно полегшився, що дозволяє значно підвищити ефективність використання земель для закладів освіти та інших установ.

Система земельного кадастру є не тільки джерелом інформації для органів державної влади, але й засобом для громадян, які можуть перевірити, які землі знаходяться у власності чи користуванні того чи іншого суб'єкта, зокрема освітніх установ. Таким чином, земельний кадастр є важливим

інструментом для забезпечення прозорості в процесах відведення земель для навчальних закладів [11, с. 122].

Додатково варто звернути увагу на процедуру зміни цільового призначення земельної ділянки, яка є важливим етапом у забезпеченні потреб закладів освіти. В Україні земельні ділянки мають чітко визначене цільове призначення, наприклад, для сільськогосподарських, промислових, житлових або рекреаційних потреб. Якщо заклад освіти хоче використати земельну ділянку для будівництва нового корпусу або інших об'єктів, необхідно провести процедуру зміни цільового призначення земельної ділянки. Це включає подання проекту землеустрою до органів місцевого самоврядування, а також отримання дозволів на проведення будівельних робіт. Ця процедура, хоча й є важливою для розвитку освітньої інфраструктури, може бути тривалою та складною через бюрократичні перепони, що, в свою чергу, може затримувати процес будівництва та модернізації закладів освіти. В таких випадках органи місцевого самоврядування можуть виступати як посередники, що допомагають освітнім установам у вирішенні земельних питань [12, с. 137].

Проблемою в Україні також є недостатньо чітке регулювання процедур відведення земель для будівництва освітніх закладів у сільській місцевості. Якщо в містах, зокрема обласних центрах, питання землекористування для освітніх закладів є відносно добре врегульованими, то в селах та малих містах ситуація складніша. Оскільки населення в цих регіонах часто зменшується, інфраструктура старіє, а землі можуть бути нераціонально використовуваними, виникає необхідність перерозподілу земель для розширення освітніх установ або побудови нових. Проте часто на місцях бракує достатніх ресурсів для того, щоб забезпечити відповідне землекористування або здійснити належні роботи з благоустрою та забезпечення нормальних умов для функціонування шкіл, технікумів чи інших навчальних закладів. В таких випадках органи місцевого самоврядування повинні працювати в тісній співпраці з державними

органами, щоб вирішити питання відведення земель у постійне користування для закладів освіти [13, с. 155].

Додатково важливим питанням є фінансування проектів землевпорядкування та будівництва нових навчальних об'єктів. Згідно з нормами земельного законодавства України, відведення земельних ділянок для закладів освіти здійснюється за рахунок державного або місцевого бюджету, що може створювати проблеми в умовах обмежених фінансових ресурсів. У багатьох випадках на фінансування таких проектів виділяються обмежені кошти, що призводить до затримок у процесі розбудови нових шкіл або університетів. Для вирішення цієї проблеми часто залучаються приватні інвестиції або міжнародні гранти, що дозволяє здійснити будівництво в рамках державних чи місцевих програм розвитку освітньої інфраструктури. Одним з прикладів є реалізація проектів за підтримки міжнародних фінансових організацій, таких як Світовий банк чи Європейський інвестиційний банк, що фінансують будівництво нових освітніх об'єктів на умовах співфінансування [14, с. 188].

Таким чином, земельне законодавство України в сфері освіти потребує постійних удосконалень та адаптацій до сучасних реалій. Регулювання відведення земель для закладів освіти повинно бути більш гнучким, зокрема з огляду на потреби регіонів та специфіку розвитку навчальних установ в умовах реформування. Прозорість процесу відведення земель та чітке правове забезпечення дозволяють забезпечити не лише раціональне використання земельних ресурсів, але й ефективне функціонування освітніх закладів по всій Україні.

1.2. Правове регулювання постійного користування землями

Правове регулювання постійного користування землями є важливим аспектом земельного законодавства, оскільки цей механізм надає можливість використання земель для певних цілей без необхідності передавати їх у власність. В Україні питання постійного користування землями є

регламентованим нормами Земельного кодексу України, який визначає правові основи цього інституту. Постійне користування земельною ділянкою – це право її використання для конкретних цілей без припинення права власності на земельну ділянку, яке надається юридичним особам або державним установам для реалізації певних завдань, у тому числі для освітніх закладів. Тобто, заклади освіти, як і інші державні установи, можуть отримати право постійного користування земельною ділянкою для здійснення своєї діяльності, не ставши її власниками [12, с. 112].

Інститут постійного користування землями має певні переваги та недоліки. З одного боку, це дає можливість державним і комунальним установам використовувати земельні ресурси для реалізації своїх функцій, при цьому забезпечуючи збереження земельної ділянки у державній чи комунальній власності. Це особливо важливо для освітніх закладів, які потребують значних земельних площ для будівництва нових об'єктів, спортивних майданчиків чи наукових лабораторій.

Водночас, встановлення постійного користування земельними ділянками не дозволяє користувачам здійснювати відчуження цих земель, що може обмежувати їхню фінансову гнучкість у випадку необхідності реалізації або зміни напрямку використання земель. Таке правове регулювання забезпечує стабільність використання земель для певних цілей, зокрема для закладів освіти, адже землі, які передаються в постійне користування, не можуть бути змінені без відповідних змін до проектів землеустрою або інших нормативних документів [15, с. 134].

Згідно з чинним земельним законодавством, земельна ділянка, яка перебуває в постійному користуванні, може використовуватись тільки за призначенням, визначеним під час її передачі у користування. Важливою особливістю постійного користування є те, що воно обмежене певними умовами. Наприклад, заклади освіти, отримавши земельну ділянку в постійне користування, мають право здійснювати на ній будівельні та господарські роботи тільки в межах встановленого цільового призначення, а будь-які

зміни в цьому призначенні повинні бути узгоджені з органами місцевого самоврядування та іншими відповідними державними установами. Це створює певні правові обмеження для користувачів земельних ділянок, але водночас дає гарантії, що земельні ресурси використовуються раціонально і в інтересах суспільства [16, с. 78].

Крім того, постійне користування землею передбачає збереження державного чи комунального контролю за використанням земель. Такі ділянки можуть передаватися в постійне користування тільки за умови дотримання певних екологічних, містобудівних та інших нормативних вимог. Це є особливо важливим для закладів освіти, адже передбачена земельна ділянка повинна відповідати вимогам не тільки з точки зору її використання для навчальних або адміністративних цілей, але й для забезпечення безпеки і комфортних умов навчання та розвитку учнів. Таким чином, правове регулювання постійного користування дозволяє створювати умови для функціонування закладів освіти в рамках чинних норм і стандартів [17, с. 92].

Не менш важливою є процедура передачі земельних ділянок у постійне користування. Згідно з нормами земельного законодавства, для цього необхідно пройти декілька етапів. Перш за все, необхідно подати заяву до органу місцевого самоврядування або іншої компетентної інстанції, яка займається земельними питаннями. Далі проводиться погодження питання з усіма зацікавленими сторонами, включаючи органи архітектури, екологічні інстанції та інші органи державної влади, які мають відношення до землекористування. У разі позитивного рішення укладається відповідний договір постійного користування, що фіксується в земельному кадастрі.

Цей договір передбачає умови використання земельної ділянки, зокрема її цільове призначення, обов'язки по утриманню землі та вимоги щодо виконання екологічних стандартів. Процес передачі земель у постійне користування є складним і багатоетапним, однак він дозволяє чітко регулювати використання земель, що, в свою чергу, забезпечує збереження земельних ресурсів і сприяє їх ефективному використанню [18, с. 65].

З іншого боку, правове регулювання постійного користування може включати й певні труднощі, зокрема в частині відсутності чітких механізмів щодо вирішення спорів між користувачами та органами місцевого самоврядування. Іноді органи влади можуть змінювати умови використання землі або накладати штрафи за порушення екологічних або містобудівних норм. Це може створювати правову невизначеність для закладів освіти, які залежатимуть від політики органів місцевого самоврядування щодо земельних питань. Тому важливо створювати більш прозорі механізми взаємодії між користувачами земель та органами державної влади для зменшення конфліктних ситуацій і забезпечення стабільного функціонування освітніх закладів [19, с. 112].

Таким чином, правове регулювання постійного користування землями є важливим інструментом для забезпечення сталого розвитку освітніх установ в Україні. Водночас необхідно удосконалювати законодавство, щоб створити більш прозорі, чітко визначені та ефективні механізми передачі земель у користування, що дозволить забезпечити належне функціонування закладів освіти і раціональне використання земельних ресурсів на користь суспільства.

1.3. Аналіз нормативних документів, що регулюють процедури землеустрою

Аналіз нормативних документів, що регулюють процедури землеустрою, є важливим елементом для забезпечення належного правового та організаційного забезпечення у сфері земельних відносин. Землеустрій є складовою частиною земельного законодавства, яка охоплює всі етапи від планування використання земель до їхнього фактичного освоєння та надання в користування чи власність. В Україні ці процеси регулюються численними нормативними актами, які детально визначають правові, організаційні та технічні засади землеустрою.

Одним із основних нормативних актів є Земельний кодекс України, який містить загальні положення щодо землеволодіння, землекористування, а також процедури землеустрою для різних категорій земель, включаючи землю, що надається для закладів освіти. Кодекс встановлює основні принципи землеустрою та вимоги щодо його здійснення, включаючи детальніше визначення прав і обов'язків учасників процесу, зокрема органів державної влади, органів місцевого самоврядування та юридичних осіб [24, с. 220].

Основним нормативним документом, що регулює деталі процесу землеустрою, є також Закон України «Про землеустрій», який визначає порядок виконання робіт із землеустрою, включаючи складання проектів землеустрою для різних цілей, зокрема для установ, що здійснюють освітню діяльність. Цей закон спрямований на регулювання діяльності в галузі землеустрою, встановлюючи вимоги щодо проектування, реалізації та моніторингу стану земель. Він визначає види проектів землеустрою, правила їхнього затвердження та умови внесення змін до проектної документації. Згідно з цим законом, проект землеустрою складається на основі конкретних завдань, зокрема щодо використання земельної ділянки для освітніх цілей, враховуючи особливості території та потреби закладу освіти [25, с. 179].

Крім того, значне значення для регулювання процедур землеустрою має нормативна база, яка стосується спеціальних видів землеустрою. Наприклад, для земель, які передаються в постійне користування, включно з земельними ділянками для навчальних закладів, регулювання процедур виконання землеустрою здійснюється відповідно до вимог, визначених в інших законах і підзаконних актах. Важливою складовою цієї нормативної бази є постанови Кабінету Міністрів України, що стосуються затвердження стандартів і методик землеустрою. Вони регулюють порядок виконання робіт з інвентаризації земель, створення і ведення земельного кадастру, а також встановлюють вимоги до документації, яка підлягає розробці на різних етапах землеустрою [26, с. 134].

Для конкретизації роботи землеустрою важливу роль відіграють інструкції та технічні нормативи, що стосуються безпосередньо проектування земельних ділянок та їх використання. До таких документів відноситься Інструкція з ведення земельного кадастру, яка визначає порядок реєстрації земельних ділянок, в тому числі тих, які передаються у постійне користування. Важливим є також аналіз документації на етапі планування, коли визначаються потреби закладу освіти в землі для певних цілей, а також для їхньої оптимізації в межах території. Такі технічні стандарти сприяють розробці точних і ефективних проектів, що відповідають вимогам законодавства та реальним умовам земель [27, с. 145].

Особливе значення має законодавчий акт, що регулює використання земельних ділянок для державних і комунальних установ. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначає повноваження органів місцевого самоврядування щодо землекористування, в тому числі відведення земельних ділянок для державних і комунальних потреб. У цьому контексті місцеві органи влади відіграють важливу роль у процесі надання земельних ділянок у постійне користування закладам освіти, організовуючи не лише процес передачі земель, але й контролюючи їх подальше використання. Важливою частиною цієї процедури є також забезпечення належного державного контролю за використанням землі, її охороною і використанням за цільовим призначенням [28, с. 122].

Законодавчі акти також передбачають розробку та використання проектів землеустрою, які обов'язково повинні бути погоджені з місцевими органами виконавчої влади, а також з іншими зацікавленими сторонами, такими як органи екології та архітектури. Крім того, відповідно до правил, усі проектні рішення повинні бути документально оформлені та затверджені у відповідних органах. Це забезпечує належний контроль і запобігає порушенням прав землекористувачів і забезпечує їхню відповідальність за нецільове використання земель. Для виконання цих вимог використовуються спеціалізовані нормативно-правові акти, що регулюють архітектурні та

екологічні стандарти, в тому числі нормативи, що стосуються використання земель для закладів освіти [29, с. 138].

Таким чином, правове регулювання земельних відносин у частині землеустрою є багатограним процесом, який потребує детального аналізу та постійного вдосконалення. Важливою є наявність єдиної системи нормативно-правових актів, що забезпечують не тільки формальне регулювання, але й ефективне використання земель для різних цілей, зокрема для освітніх установ. Ці документи повинні відповідати сучасним вимогам та стандартам, що гарантують раціональне використання земельних ресурсів і їх ефективне управління на всіх етапах землеустрою.

1.4. Особливості правового статусу земель державної та комунальної власності

Особливості правового статусу земель державної та комунальної власності є одними з ключових аспектів земельного законодавства України, оскільки ці землі займають важливе місце у державній економіці, соціальному розвитку та забезпеченні основних інтересів громадян. Землі державної та комунальної власності перебувають у власності відповідних суб'єктів – держави або територіальних громад – і використовуються для задоволення публічних потреб, зокрема для реалізації освітніх, культурних, медичних та інших соціальних проектів. Правовий статус таких земель визначається низкою нормативно-правових актів, серед яких найважливішими є Земельний кодекс України, Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» та спеціальні законодавчі акти, що регулюють права та обов'язки органів державної влади та місцевого самоврядування в управлінні такими землями [34, с. 150].

Згідно з чинним законодавством, земельні ділянки державної власності перебувають під контролем держави як її власності, і передаються в користування або у власність на підставі спеціальних рішень, що приймаються державними органами, зокрема Кабінетом Міністрів України

або іншими центральними органами виконавчої влади. Важливою особливістю є те, що державні земельні ділянки можуть бути передані в постійне або тимчасове користування як фізичним, так і юридичним особам, зокрема для потреб освітніх закладів, якщо це відповідає інтересам держави та громадян. Однак таке використання земель може здійснюватися лише у межах дозволених законодавством цілей і з урахуванням інтересів охорони навколишнього середовища, культурної спадщини, інфраструктурних потреб та інших факторів [35, с. 105].

Землі комунальної власності є особливо важливими для розвитку територіальних громад. Вони перебувають у власності місцевих органів влади, які мають право управління та розпорядження цими землями відповідно до законодавства України.

Використання земель комунальної власності регулюється місцевими радами, що приймають рішення про передачу земель в оренду або власність, а також про їх використання для цілей, що сприяють розвитку громади. Це можуть бути земельні ділянки, що передаються для будівництва шкіл, дитячих садків, лікарень та інших важливих соціальних установ. Однак органи місцевого самоврядування також зобов'язані дотримуватися вимог екологічної та соціальної доцільності при використанні цих земель, забезпечуючи ефективне використання природних ресурсів і враховуючи потреби місцевих жителів [36, с. 112].

Особливість правового статусу земель державної та комунальної власності полягає в тому, що такі землі мають специфічні обмеження щодо їх продажу чи передачі у приватну власність. Вони можуть бути передані в оренду або у постійне користування лише за умови, що це відповідає публічним інтересам, таким як забезпечення державних або місцевих програм, наукових досліджень, охорона природи чи забезпечення прав громадян на доступ до освітніх послуг. Для передачі таких земель необхідно пройти процедуру погодження проектів землеустрою, отримати висновки від

органів охорони навколишнього середовища та інші дозвільні документи, що підтверджують цільове використання земель [37, с. 119].

При цьому важливим аспектом є те, що земельні ділянки державної та комунальної власності не можуть бути предметом приватизації чи продажу, якщо це не відповідає законодавчим вимогам. У більшості випадків такі землі надаються в оренду на довгостроковій основі або для тимчасового користування, що дозволяє забезпечити ефективне використання земель для розвитку інфраструктури. Наприклад, для навчальних закладів, що потребують розширення своїх територій, земля може бути передана в оренду або надана для постійного користування, при цьому дотримуються всі необхідні юридичні процедури, визначені законом [38, с. 97].

Природно, що правовий статус таких земель змінюється залежно від їхнього призначення та обмежень, що накладаються на їх використання. Для організацій, зокрема для навчальних закладів, важливою є можливість отримання земель у тимчасове або постійне користування для реалізації освітніх проектів, будівництва нових навчальних корпусів чи спортивних майданчиків. Законодавство також передбачає, що органи місцевого самоврядування мають право здійснювати продаж земель комунальної власності тільки за умови дотримання процедур і вимог, визначених Земельним кодексом та іншими нормативними актами.

Таким чином, правовий статус земель державної та комунальної власності має свої особливості, пов'язані з їх публічною функцією та забезпеченням інтересів суспільства. Землі цих категорій використовуються в основному для задоволення суспільних потреб, що включає надання територій для соціальних установ, зокрема закладів освіти, що підвищує їхню роль у розвитку суспільства та економіки.

Висновки до розділу 1

У першому розділі було розглянуто ключові аспекти нормативно-правового регулювання, що стосуються відведення земельних ділянок у

постійне користування закладам освіти в Україні. Законодавча основа земельного права в Україні охоплює низку важливих актів, серед яких провідне місце займає Конституція України, Земельний кодекс України, а також спеціальні закони, що регламентують використання земель державної та комунальної власності. Основним принципом земельного законодавства є забезпечення раціонального і цільового використання земель, дотримання прав юридичних осіб, у тому числі закладів освіти, на землю, а також гарантування державного контролю у сфері землеустрою та землекористування.

Правовий режим постійного користування земельними ділянками детально врегульовано положеннями Земельного кодексу України, який визначає суб'єкти, що можуть набути такого права, умови його надання, а також підстави припинення. Заклади освіти, як неприбуткові організації, мають право на безоплатне отримання земельних ділянок у постійне користування, що дозволяє їм реалізовувати свою діяльність у сфері навчання, виховання та наукових досліджень. Проте практика показує, що реалізація цього права часто ускладнюється через недосконалість адміністративних процедур, відсутність чітких механізмів передачі земель та потребу в узгодженні з численними органами виконавчої влади.

Особливу увагу приділено аналізу чинних нормативно-правових документів, які регулюють процес землеустрою, зокрема процедур розроблення технічної документації із землеустрою, погодження її з відповідними органами та державної реєстрації речових прав. Ці процедури є складовою загального процесу набуття прав на землю, і саме від їхньої правової чіткості залежить ефективність і своєчасність забезпечення закладів освіти земельними ресурсами.

Окремим блоком досліджено правовий статус земель державної та комунальної власності, які є основним джерелом надання земель у постійне користування закладам освіти. Було встановлено, що ці землі мають публічний характер, а їхній розподіл здійснюється з урахуванням інтересів

територіальних громад, держави та потреб суспільства. Водночас, на практиці виникають труднощі з розмежуванням земель між державою і громадами, що створює додаткові перепони у процесі відведення ділянок освітнім установам.

У підсумку можна зробити висновок, що нормативно-правова база України у сфері земельних відносин загалом створює правові підстави для ефективного надання земельних ділянок у постійне користування закладам освіти. Проте існує низка викликів, пов'язаних із процедурною складністю, відсутністю чіткого механізму взаємодії між зацікавленими органами, а також недостатнім нормативним забезпеченням на рівні підзаконних актів.

Для покращення ситуації необхідна подальша кодифікація законодавства, удосконалення процедур землеустрою та спрощення адміністративних механізмів реалізації права постійного користування.

РОЗДІЛ 2

КОМПЛЕКС ЗЕМЛЕУСТРОЙНИХ РОБІТ ЩОДО ВІДВЕДЕННЯ ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ ЗАКЛАДАМ ОСВІТИ

2.1. Характеристика об'єкта дослідження

Для прикладу розглянемо загальноосвітній навчальний заклад – середню школу № 1, розташовану на заході України, місті Рівне. Географічне положення цієї школи має стратегічне значення для навчального процесу, оскільки вона знаходиться в центральній частині міста, що забезпечує зручний доступ як для учнів, так і для педагогічного колективу (рис. 2.1).

Місто Рівне є регіональним освітнім центром західної України із провідними вишами, як от Національний університет водного господарства та природокористування, що має розвинену мережу науково-дослідних лабораторій у сферах екології, енергетики, ІТ та гідротехніки. Місто також активно залучене до міжнародних освітніх проєктів і поступово інтегрує науку з потребами регіону.

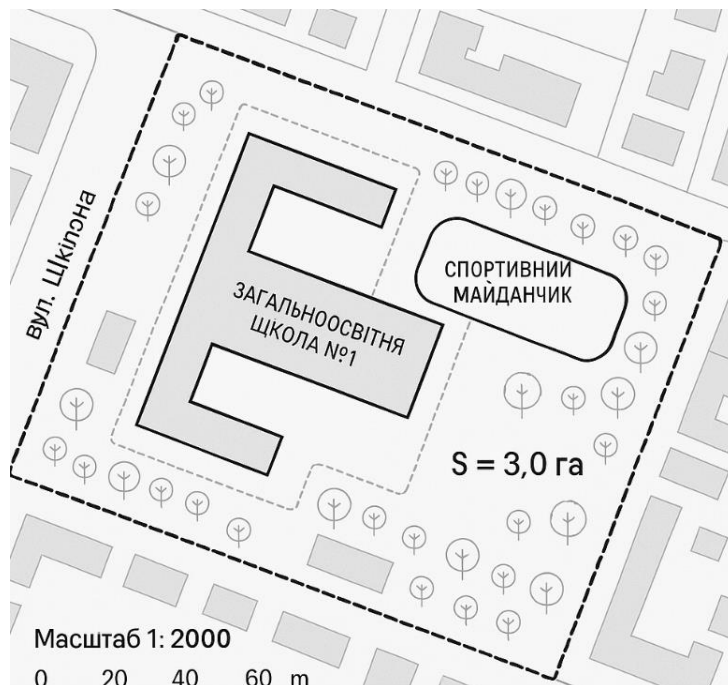

Рис. 2.1 План земельної ділянки

Школа № 1 розташована в безпосередній близькості до основних транспортних магістралей міста, що дозволяє швидко дістатися з різних частин Рівного. Цей факт особливо важливий для учнів, які мешкають в околицях, адже наявність розвиненої транспортної мережі значно полегшує їхнє пересування до навчального закладу. Більш того, розташування школи в центральній частині міста надає їй додаткову перевагу, оскільки в цій місцевості зосереджено багато культурних, спортивних і громадських закладів, що також має вплив на загальний рівень освітніх і виховних процесів.

Територія школи включає в себе кілька навчальних корпусів, спортивний майданчик та зелені зони, які використовуються для проведення спортивних та культурних заходів. Загальна площа земельної ділянки школи становить близько 3 гектарів, що забезпечує достатньо місця для подальшого розвитку інфраструктури, зокрема для будівництва нових навчальних корпусів або облаштування сучасних спортивних майданчиків. Навколо школи розташовані житлові квартали, що забезпечує постійний потік учнів та їх батьків, а також сприяє створенню відповідної соціальної атмосфери навколо навчального закладу.

Школа має достатньо простору для організації позакласних заходів, таких як спортивні змагання, культурні виставки, ярмарки та інші заходи, що сприяють всебічному розвитку учнів. Крім того, на території є достатньо зелених насаджень, які не тільки створюють сприятливе середовище для навчання, але й мають значний вплив на екологічну ситуацію в районі. Всі ці фактори разом роблять територію школи № 1 оптимальною для проведення навчальних і виховних процесів.

Сусідні території мають свою специфіку: це район з розвиненою інфраструктурою, на якому зосереджено багато житлових будинків, магазинів, громадських установ, що дає можливість учням школи взаємодіяти з різними установами, наприклад, брати участь у наукових дослідженнях або культурних заходах, які проводяться в окремих

організаціях міста. На території школи також є спеціально відведені місця для відпочинку та навчальних практик, що відповідають вимогам сучасних стандартів безпеки та гігієни.

Відповідно до плану розвитку школи, територія може бути використана для подальших освітніх ініціатив, таких як створення інтерактивних навчальних зон, спортивних майданчиків, а також для розширення матеріально-технічної бази, зокрема надання можливостей для навчання у нових, інноваційних форматах. Підтримка цього проекту забезпечить якісне навчання, яке відповідає потребам сучасної освіти та суспільства в цілому.

Земельні ресурси, які належать загальноосвітньому навчальному закладу № 1 у місті Рівне, включають земельну ділянку загальною площею 3 гектари. Ділянка використовується для цілей, що безпосередньо пов'язані з освітнім процесом, забезпеченням необхідної інфраструктури та утриманням прилеглої території. Головним чином ця земля розподілена між кількома функціональними зонами, що включають навчальні корпуси, спортивні та відпочинкові майданчики, а також зелені насадження, які є важливою частиною екологічної та рекреаційної зони школи.

Земельна ділянка надає можливість для різноманітного використання ресурсів. Основна частина землі займається під будівлями, в яких розташовані навчальні класи, кабінети, лабораторії та інші навчальні приміщення. Близько 20% земельної площі використовується під спортивні майданчики: футбольне поле, баскетбольний та волейбольний майданчики, а також зони для фізкультурних занять на свіжому повітрі. Це дозволяє забезпечити необхідний рівень фізичного розвитку учнів та організовувати різноманітні спортивні заходи, змагання та тренування.

Крім того, на території школи є кілька зелених зон, які виконують роль не тільки естетичної складової, але й допомагають створювати сприятливі умови для навчання та відпочинку учнів. Вони забезпечують необхідну кількість свіжого повітря, знижують рівень шуму та виводять частину екологічних проблем, притаманних густонаселеним міським районам.

Однією з важливих функцій таких зелених зон є наявність дерев, кущів і квіткових клумб, що підтримують природну атмосферу на території закладу і додають затишку.

Земельні ресурси школи включають також території для організації практичних занять і навчальних заходів на свіжому повітрі, які є важливими для розвитку учнів у різних напрямках. До прикладу, частина території використовувалась для організації відкритих уроків природничих наук, під час яких учні мали змогу провести експерименти в природному середовищі або вивчати рослинний і тваринний світ. Крім того, ділянка школи дозволяє організовувати заходи для розвитку позакласної активності, що включають наукові ярмарки, еко-акції та інші проекти, які сприяють розвитку критичного мислення та творчих здібностей школярів.

Зараз територія школи використовується також для проведення різноманітних культурних заходів. Тут організовуються святкові концерти, виставки, ярмарки, що дозволяє сприяти розвитку соціальної активності серед учнів та забезпечити їх інтеграцію в культурне життя міста. Всі ці активності мають позитивний вплив на загальний розвиток учнів та сприяють формуванню у них почуття громадянської відповідальності.

Земельні ресурси закладу вимагають постійного моніторингу і підтримки належного стану. Це стосується не тільки утримання спортивних майданчиків і зелених зон, а й будівельної інфраструктури, зокрема поточного ремонту будівель і забезпечення доступності для людей з обмеженими можливостями. Враховуючи постійно зростаючу потребу в якісному навчальному середовищі, на даний час школи активно планують реконструкцію та модернізацію старих приміщень, зокрема для того, щоб максимально ефективно використовувати земельну ділянку в межах існуючих потреб закладу.

Таким чином, земельні ресурси закладу використовуються ефективно, але вимагають подальшого розвитку та модернізації. У майбутньому можливе додаткове благоустроєння території, зокрема створення нових

навчальних та спортивних просторів для поліпшення навчально-виховного процесу, що також стане важливим фактором у подальшому розвитку школи.

2.2. Етапи здійснення робіт із землеустрою

Етап підготовчих робіт із землеустрою для закладу освіти є критично важливим для ефективного використання земельної ділянки та забезпечення її раціонального використання відповідно до потреб освітнього процесу. Підготовка до проведення земельних робіт розпочинається з аналізу наявної документації, що стосується правового статусу земельної ділянки, а також її попереднього використання. Це включає перевірку прав на землю, наявних дозволів, ордерів, актів і картографічних матеріалів, що регламентують використання території.

Першим кроком є детальне ознайомлення з планами землеволодіння та іншими проектними документами, які можуть дати уявлення про розподіл землі, її межі, можливі обмеження та статус ділянки. Важливо вивчити всі наявні документи, що підтверджують правомочність закладу користуватися цією територією, а також документи, що регулюють її використання для конкретних цілей – у цьому випадку для потреб освіти, фізичного розвитку учнів, організації спортивних і культурних заходів.

Наступним етапом є польове обстеження, яке має на меті перевірити фактичний стан землі, виявити наявні проблеми та можливі недоліки в її використанні. Це включає в себе огляд території на місці, вимірювання її меж, оцінку стану інфраструктури, що вже існує (будівель, доріг, спортивних майданчиків), а також наявних природних ресурсів, таких як дерева, водойми, зелена зона. Важливо звернути увагу на стан ґрунту, його родючість, рівень забруднення та інші фактори, які можуть вплинути на подальше використання землі.

Польове обстеження також дозволяє виявити можливі проблеми з інфраструктурою, такі як пошкоджені огорожі, зношене освітлення або необхідність оновлення водопостачання та каналізації. На цьому етапі

здійснюється також перевірка стану зелених зон і спортивних майданчиків, які повинні відповідати нормам безпеки і екологічним вимогам. Крім того, проводиться оцінка прилеглих до земельної ділянки територій, оскільки важливо врахувати, як використовуються сусідні земельні ресурси та чи не є їх використання конфліктним з планами закладу освіти.

Під час польового обстеження спеціалісти також здійснюють огляд інженерних мереж і технічних засобів, необхідних для нормальної експлуатації земельної ділянки. Це включає в себе оцінку стану доріг, комунікацій (електричні, водопостачання, водовідведення) і їх придатність для забезпечення стабільного функціонування навчального процесу та інших освітніх функцій.

Після цього зібрані дані аналізуються для створення плану заходів, спрямованих на поліпшення та розвиток земельної ділянки, що належить закладу освіти. На основі польового обстеження складається проект землеустрою, що визначає конкретні дії для оптимізації використання території, покращення інфраструктури та покращення екологічного стану. Окрім того, на цьому етапі проводиться коригування земельної документації, якщо це необхідно, з урахуванням реальних умов.

Таким чином, підготовчі роботи з землеустрою є основою для подальшого ефективного планування та розвитку земельної ділянки, що належить закладу освіти. Вони дозволяють забезпечити правову та технічну підготовленість, а також вирішити потенційні проблеми ще до початку основних етапів землеустрою, що в свою чергу гарантує успішне використання земельних ресурсів і забезпечення належних умов для освітнього процесу.

Розробка технічної документації із землеустрою є ключовим етапом у процесі відведення земельної ділянки закладу освіти у постійне користування. Цей етап ґрунтується на результатах попередніх підготовчих робіт, зокрема аналізу правової документації та даних польового обстеження, і передбачає створення цілісного пакета документів, що юридично і технічно

обґрунтовують необхідність надання земельної ділянки та визначають її точні параметри, межі, цільове призначення й умови використання.

Першим завданням на цьому етапі є складання проекту землеустрою, в якому зазначаються відомості про межі земельної ділянки, її площу, координати поворотних точок меж, категорію земель, їх цільове призначення, а також обмеження щодо використання. Для цього використовується геодезична зйомка, дані з Державного земельного кадастру, а також картографічні матеріали, що пройшли відповідну перевірку на актуальність.

У випадку освітнього закладу, наприклад, загальноосвітньої школи в центральній частині міста, технічна документація має враховувати існуючу забудову, інженерні мережі, пішохідну доступність та транспортну інфраструктуру, що дозволяє учням безперешкодно добиратися до школи.

До складу технічної документації також входить пояснювальна записка, яка детально описує мету відведення земельної ділянки, її юридичне обґрунтування, аналіз поточного землекористування, екологічні характеристики ділянки, технічний стан об'єктів, що на ній розташовані, і прогноз впливу майбутнього користування на навколишнє середовище.

Наприклад, якщо освітній заклад планує розширення або будівництво нового корпусу чи спортивного комплексу, то технічна документація повинна містити обґрунтування доцільності таких змін і включати відповідні креслення та схеми.

Особливе місце в технічній документації займає графічний матеріал – це плани меж земельної ділянки, схеми розташування об'єктів, ситуаційні плани, кадастрові карти з нанесенням відповідної ділянки та план-схеми обмежень у використанні земель (наприклад, охоронні зони навколо ліній електропередач або водопровідних мереж). Ці документи створюються із застосуванням сучасного програмного забезпечення, такого як AutoCAD, QGIS, MapInfo, або спеціалізованих геоінформаційних систем, які забезпечують високу точність просторового позиціювання (рис. 2.2).

Рис. 2.2 Кадастровий план розташування проєкту

Окрему увагу слід приділяти узгодженню розробленої технічної документації з чинними нормативами та стандартами. Наприклад, відповідно до Закону України «Про землеустрій», проекти землеустрою повинні бути виконані сертифікованими інженерами-землевпорядниками, які мають відповідні повноваження, а документація має проходити експертизу у відповідному територіальному органі Держгеокадастру. Крім того, у випадку, коли земельна ділянка перебуває в межах охоронних зон, природно-заповідних територій або в історичній частині міста, обов'язковим є погодження з органами охорони культурної спадщини, архітектури або охорони навколишнього природного середовища.

У результаті розробки технічної документації створюється документ, що є підставою для реєстрації земельної ділянки в Державному земельному кадастрі та внесення відповідних записів у Державний реєстр речових прав на нерухоме майно. Для освітнього закладу це означає легітимізацію права постійного користування землею, забезпечення стабільності функціонування

установи та можливість реалізовувати інфраструктурні проєкти без юридичних перешкод.

Таким чином, розробка технічної документації є багатокомпонентним, юридично значущим процесом, що забезпечує офіційне оформлення земельної ділянки для потреб освітньої діяльності. Це не лише технічна процедура, а й інструмент стратегічного розвитку закладу, який дозволяє ефективно використовувати земельні ресурси, залучати інвестиції, планувати забудову та розширення навчально-матеріальної бази відповідно до сучасних стандартів освіти.

Узгодження проєкту землеустрою є надзвичайно відповідальним етапом у процедурі відведення земельної ділянки у постійне користування закладу освіти. Цей процес передбачає проходження ряду погоджень з різними органами влади, установами, а також безпосередню співпрацю з адміністрацією самого освітнього закладу, що є користувачем земельної ділянки. Від правильності та повноти узгоджень залежить правомірність подальшої реєстрації земельної ділянки та можливість її використання за призначенням.

Після завершення розробки проєкту землеустрою землевпорядна організація передає документацію на розгляд керівництву закладу освіти. На цьому етапі важливо, щоб адміністрація закладу – наприклад, директор школи чи ректор університету – ознайомила з технічною частиною проєкту, межами запропонованої ділянки, її площею, функціональним призначенням та відповідністю реальному користуванню.

У разі виявлення розбіжностей або пропозицій щодо внесення змін, проєкт повертається на доопрацювання. Такий зворотній зв'язок є критично важливим, оскільки саме адміністрація освітньої установи несе відповідальність за подальше використання цієї території, її утримання, розвиток інфраструктури, а також забезпечення дотримання вимог санітарних, пожежних та будівельних норм.

Наступним кроком є направлення проекту землеустрою до місцевих органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування, у підпорядкуванні яких знаходиться дана територія. Наприклад, у разі якщо земельна ділянка розташована в межах міста, необхідно погодження з відповідним виконавчим комітетом міської ради. Цей орган перевіряє відповідність проекту містобудівній документації (генеральному плану населеного пункту, плану зонування території тощо) та екологічним вимогам.

Також оцінюється доцільність і соціально-економічне обґрунтування надання земельної ділянки у постійне користування саме закладу освіти. Якщо ділянка має спеціальний режим використання (наприклад, перебуває в охоронній зоні або поруч з об'єктами інженерної інфраструктури), то узгодження також здійснюється з відповідними спеціалізованими службами – управлінням архітектури та містобудування, управлінням з питань екології, управлінням освіти тощо.

Особливу увагу слід звернути на обов'язкове погодження з територіальним органом Держгеокадастру. Цей орган виконує функцію технічного нагляду та контролю за дотриманням земельного законодавства у сфері землеустрою. Держгеокадастр проводить перевірку відповідності проекту вимогам Закону України «Про землеустрій», «Земельного кодексу України», а також встановлює, чи немає перетину з іншими кадастровими об'єктами, суперечностей із даними державного земельного кадастру. У разі позитивного висновку проект погоджується шляхом оформлення відповідного акта погодження.

У випадку, коли земельна ділянка знаходиться в зоні охоронюваної території (наприклад, історико-культурного заповідника або водоохоронної смуги), необхідно додатково узгодити проект із органами, відповідальними за охорону об'єктів культурної спадщини або водного господарства. Це може стосуватися, зокрема, закладів освіти, які розміщені у центральних частинах міст або в безпосередній близькості до річок, лісів, парків.

Погодження проекту землеустрою також передбачає проведення державної експертизи землевпорядної документації у випадках, визначених законодавством. Наприклад, обов'язковою є експертиза проектів, які стосуються земель сільськогосподарського призначення площею понад 100 га або тих, що передбачають зміну цільового призначення.

Завершальним етапом погодження є затвердження проекту землеустрою відповідним органом місцевого самоврядування (для комунальних земель) або розпорядженням обласної чи районної державної адміністрації (для державних земель). Після цього заклад освіти може подавати документи на державну реєстрацію земельної ділянки в кадастрі, отримувати витяг із ДЗК та, в разі необхідності, витяг з Реєстру речових прав.

Узгодження проекту землеустрою є складним, багатоетапним, проте необхідним процесом, який забезпечує законність та прозорість у наданні землі у постійне користування закладам освіти. Це дозволяє уникнути правових колізій у майбутньому, забезпечує стабільність функціонування навчальних закладів, створює передумови для інвестування в інфраструктуру та модернізацію освітнього середовища.

2.3. Технічне та програмне забезпечення землеустрою

Технічне та програмне забезпечення землеустрою є основою сучасного підходу до організації та реалізації всіх етапів землевпорядних робіт. Його ефективне використання дає змогу забезпечити високу точність, оперативність та надійність проведення робіт з розробки землевпорядної документації, кадастрових зйомок, аналізу просторових даних, формування баз даних земельних ресурсів і прийняття управлінських рішень на державному, регіональному чи локальному рівні.

З технічної точки зору землеустрій опирається на використання геодезичних приладів і обладнання нового покоління, серед яких найбільше застосування мають електронні тахеометри, GNSS-приймачі (Global

Navigation Satellite System), безпілотні літальні апарати (БПЛА), дрони з фотограмметричними модулями та лазерними сканерами.

Наприклад, використання GNSS-приймачів дозволяє з високою точністю визначати координати точок на місцевості в режимі реального часу (RTK), що суттєво підвищує якість польових вимірювань при обстеженні території. БПЛА дають змогу оперативно отримувати аерофотознімки великої площі, які надалі використовуються для створення ортофотопланів, цифрових моделей рельєфу та картування територій. Такий підхід особливо ефективний при роботі з великими масивами земель закладів освіти, наприклад – університетських науково-дослідних господарств або технікумів, що мають власні навчальні полігони.

У сфері програмного забезпечення ключову роль відіграють геоінформаційні системи (ГІС), які забезпечують збереження, обробку та візуалізацію просторових даних. Найбільш поширеними ГІС-платформами в Україні є ArcGIS, QGIS (відкрите програмне забезпечення), MapInfo Professional, а також національні розробки – ПАНОРАМА, Digitals, GIS 6.0, що відповідають вимогам вітчизняного законодавства щодо підготовки та передачі документації до Держгеокадастру.

Зокрема, QGIS дозволяє створювати тематичні карти, проводити просторовий аналіз, визначати межі землекористувань, розраховувати площі, довжини та координати контурів із врахуванням викривлення проєкцій. ArcGIS, у свою чергу, забезпечує глибокий аналіз територій, автоматизацію підготовки кадастрових планів та інтеграцію з базами даних про земельні ресурси.

Крім цього, активно використовуються спеціалізовані програмні продукти для формування технічної документації: «Кадастр 5.5», «ГеоЗем», «Меандр», «Земелевпорядник», які дозволяють формувати XML-файли згідно з вимогами ДЗК, створювати обмінні файли, автоматизувати підготовку графічних матеріалів (кадастрові плани, плани меж земельних ділянок), а також формувати звітні документи. Наприклад, у програмі

«Меандр» можна автоматично сформувати обмінний файл із координатами поворотних точок межі земельної ділянки у форматі, що підтримується Публічною кадастровою картою України та модулем Державного земельного кадастру.

Окреме значення має інтеграція з державними реєстрами, зокрема Державним земельним кадастром, Реєстром речових прав на нерухоме майно, Єдиною державною електронною системою у сфері будівництва. Для цього землевпорядні організації використовують веб-портали, API-з'єднання та захищені електронні сервіси, які забезпечують обмін інформацією з державними структурами, реєстрацію ділянок, подання технічної документації в електронному вигляді.

У практиці закладів освіти, що здійснюють навчання за спеціальностями «Геодезія та землеустрій», технічне і програмне забезпечення використовується також для підготовки студентів, які працюють із реальними геоданими під час практики. Наприклад, в аграрних університетах студенти проводять польові вимірювання за допомогою GNSS-обладнання, опрацьовують дані в QGIS, готують документацію в «Кадастр 5.5», формують обмінні файли та проводять попереднє моделювання кадастрової карти території навчального закладу.

Загалом, технічне та програмне забезпечення землеустрою забезпечує якісне, прозоре, швидке та ефективне проведення всіх видів землевпорядних робіт. Воно дозволяє не лише підвищити якість кадастрової інформації, але й створити надійне інформаційне підґрунтя для прийняття рішень щодо використання земель, їх планування, оптимізації структури землекористування в межах як окремих підприємств, так і держави загалом.

Висновки до розділу 2

У другому розділі детально проаналізовано практичні аспекти використання земельних ресурсів загальноосвітнього навчального закладу та

комплексну процедуру здійснення землеустрою з метою оформлення земельної ділянки у постійне користування.

На прикладі середньої школи №1 в місті Рівне розкрито особливості розміщення освітнього закладу в центральній частині обласного центру, що забезпечує стратегічну доступність і сприяє реалізації повноцінного освітнього та виховного процесу. Територія школи площею близько 3 гектарів використовується ефективно й функціонально, забезпечуючи потреби навчання, фізичного виховання, рекреації та соціально-культурного розвитку учнів. Розподіл земельної ділянки між навчальними корпусами, спортивними майданчиками, зеленою зоною і просторами для позакласної активності свідчить про раціональне планування й використання територіального ресурсу закладу.

Особлива увага в цьому розділі була приділена аналізу етапів землеустрою – починаючи з підготовчих робіт, включно з аналізом правової документації та польовим обстеженням, до розробки технічної документації та її погодження. Підготовчі роботи виявилися ключовими для збору базових даних, які лягли в основу подальших проектних рішень. Польове обстеження дозволило об'єктивно оцінити поточний стан земельної ділянки, визначити проблемні зони та сформулювати бачення щодо її потенційного розвитку. Розробка технічної документації із землеустрою стала важливою юридичною та інженерною основою для легітимізації права закладу на постійне користування землею, формуючи комплекс необхідних даних для реєстрації ділянки у відповідних державних реєстрах. Цей процес передбачає не лише фіксацію меж ділянки та її функціонального призначення, а й врахування численних вимог – екологічних, санітарних, будівельних та соціальних.

Процедура погодження проекту землеустрою є складним, багатоетапним процесом, що охоплює взаємодію з місцевими органами влади, Держгеокадастром, а в разі потреби – й іншими контролюючими структурами. Важливо, що тільки після отримання всіх необхідних погоджень та затвердження проекту землеустрою можна розпочати

реєстрацію права постійного користування, що забезпечує юридичну визначеність та захист інтересів освітнього закладу. У цьому контексті чітка взаємодія між адміністрацією школи, землевпорядною організацією та державними органами відіграє вирішальну роль у досягненні кінцевої мети.

Не менш важливою складовою стало технічне та програмне забезпечення процесів землеустрою. Застосування сучасних геодезичних приладів (GNSS-приймачів, тахеометрів, дронів) у поєднанні з геоінформаційними системами (QGIS, ArcGIS, «Кадастр 5.5», «ГеоЗем» тощо) значно підвищує точність, ефективність та надійність підготовки землевпорядної документації. Ці інструменти не лише автоматизують процеси проєктування, аналізу та оформлення земельних даних, але й дозволяють інтегруватися в електронні системи державного управління земельними ресурсами, підвищуючи прозорість і якість обслуговування освітніх закладів у сфері землекористування.

Таким чином, проведені дослідження демонструє, що раціональне використання земельної ділянки школи № 1 у Рівному та належна організація процесу землеустрою створюють реальні передумови для подальшого розвитку навчального закладу. Забезпечення правового статусу землі, впровадження сучасних інженерно-технічних рішень та відповідальне планування території – це ключові умови для сталого функціонування освітньої установи, покращення навчального середовища та підвищення якості освіти в цілому. Розумне управління земельними ресурсами на рівні освітніх закладів є не лише адміністративним обов'язком, а й стратегічною інвестицією в розвиток людського потенціалу й соціального капіталу держави.

РОЗДІЛ 3

АНАЛІЗ ТА ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ВІДВЕДЕННЯ ЗЕМЕЛЬ У ПОСТІЙНЕ КОРИСТУВАННЯ ЗАКЛАДАМ ОСВІТИ

3.1. Порівняльна характеристика різних підходів до відведення земель

Порівняльна характеристика різних підходів до відведення земель дозволяє виявити ключові відмінності між традиційними, спрощеними та цифровізованими процедурами, що застосовуються в Україні залежно від цільового призначення ділянки, її форми власності, типу землекористувача, місцезнаходження та правового статусу території.

У сучасній практиці відведення земельних ділянок здійснюється за трьома основними моделями: класична (повна процедура відведення через погодження органів виконавчої влади та місцевого самоврядування), спрощена (через електронні сервіси або відповідно до спеціальних законів, наприклад, для ветеранів, аграріїв, ОСГ), а також модель цифрової інтеграції, яка передбачає залучення геоінформаційних технологій, електронного документообігу та автоматизації перевірок.

Для кращої наочності нижче наведена порівняльна таблиця, яка демонструє ключові характеристики кожного підходу.

Таблиця 3.1

Порівняльна характеристика різних підходів до відведення земель

Параметр	Класичний підхід	Спрощений підхід	Цифровізований підхід
Основна нормативна база	Земельний кодекс України, Закон № 858-IV	Спеціальні закони (наприклад, про ветеранів, ОСГ)	Постанови КМУ щодо електронного документообігу, накази ДЗК
Тривалість процедури	90-180 днів	30-60 днів	7-30 днів (за умови злагодженої системи)
Участь органів влади	Активна: райдержадміністрації, ради	Мінімальна, лише реєстрація	Мінімізована, автоматизоване погодження

Продовження таблиці 3.1

Форма подачі документів	Паперова	Паперова або частково електронна	Повністю електронна
Витрати заявника	Високі (до 15-20 тис. грн за повний цикл)	Середні (5-10 тис. грн)	Низькі (від 2 тис. грн або державним коштом)
Залучення геодезистів	Обов'язкове з укладенням договору	Обов'язкове, але із спрощеним технічним завданням	Обов'язкове, інтеграція з онлайн-системами
Ризики правових порушень	Високі через людський фактор	Середні, часто через брак точних меж	Низькі завдяки автоматизованій валідації даних
Приклади використання	Відведення ділянок для інфраструктури	ОСГ, будівництво житла на селі	Відведення ділянок під ІТ-парки, індустріальні зони

Порівняльний аналіз показує, що класичний підхід має найбільший обсяг бюрократичних процедур, значні часові та фінансові витрати для заявника. Він актуальний у випадках, коли йдеться про великі за площею землі або про складні території, наприклад, землі, що перебувають у спірних межах чи потребують додаткових погоджень (історико-культурні заповідники, землі водного фонду тощо). Прикладом є ситуація з виділенням земель під будівництво нового корпусу університету в центральній частині міста, де кожен крок вимагає погодження з міськрадою, управлінням архітектури, управлінням екології тощо.

Спрощений підхід більш доступний у сільській місцевості для громадян, які мають право на отримання земельних ділянок безоплатно. Наприклад, у рамках земельної децентралізації жителі ОТГ можуть самостійно подавати заявки до кадастрових реєстраторів, а також оформлювати документи за спрощеною схемою. Це значно знижує навантаження на органи самоврядування та пришвидшує процес надання ділянок для ведення особистого селянського господарства.

Натомість цифровізований підхід – найбільш прогресивний, відповідає принципам Європейського Союзу щодо прозорості та публічності земельних

ресурсів. У системах типу Єдина державна електронна система у сфері будівництва, Е-сервіс Держгеокадастру, GeoPortal передбачено повну цифрову інтеграцію даних, автоматичну валідацію меж ділянки, узгодження з містобудівною документацією та електронне внесення до ДЗК. Наприклад, у Львівській області запущено пілотний проєкт, за яким заявники можуть отримати земельну ділянку для створення ІТ-кластера, не виходячи з дому – подача заявки, отримання витягу, узгодження з планом зонування та видача документа відбувається онлайн.

Отже, висновки з порівняльної характеристики дозволяють зробити акцент на перевагах поступового переходу до цифрових процедур відведення земель. Хоча класичний підхід ще залишається необхідним у складних випадках, масовий перехід до електронного обігу документів, автоматизованих погоджень, інтеграції з геопросторовими даними дозволяє значно зекономити ресурси як заявників, так і держави. У перспективі саме цифровізована модель стане основною платформою для здійснення землеустрою в Україні в умовах розвитку «держави в смартфоні».

3.2. Оцінка ефективності використання земель після відведення

Оцінка ефективності використання земель після їх відведення у межах досліджуваного закладу освіти – загальноосвітньому навчальному закладу № 1 у місті Рівне – є важливою складовою землеустрою, яка дозволяє встановити раціональність використання наданої території, ступінь її освоєння, економічну та соціальну доцільність здійснених заходів, а також визначити резерви подальшого розвитку. Після завершення процедури оформлення правовстановлюючої документації на земельну ділянку площею 1,25 га, проведено аналіз фактичного функціонального використання ділянки та обчислення економічних показників ефективності.

Загальна площа земельної ділянки, яка перебуває в постійному користуванні ліцею, становить 1,25 га, з яких 0,65 га займають основні навчальні та допоміжні будівлі (головний корпус, майстерні, їдальня), 0,3 га

– спортивні споруди та майданчики (бігова доріжка, футбольне поле, зона для занять фізкультурою), 0,2 га – озеленена територія (газони, насадження, алеї), а решта 0,1 га – внутрішні господарські проїзди, технічні майданчики та зони зберігання твердих побутових відходів.

Для оцінки ефективності було розраховано показники щільності забудови, коефіцієнта озеленення, інтенсивності використання площі, рівня соціально-побутового забезпечення та потенційної вартості альтернативного використання території.

Коефіцієнт щільності забудови:

$$K_z = \text{Площа забудованої території} / \text{Загальна площа ділянки} = 0,65 / 1,25 = 0,52$$

Це свідчить про достатній ступінь використання території під інфраструктуру, що відповідає містобудівним нормативам (оптимальний коефіцієнт для шкіл – 0,45 – 0,6).

Коефіцієнт озеленення території:

$$K_o = \text{Озеленена площа} / \text{Загальна площа} = 0,2 / 1,25 = 0,16$$

Цей показник є дещо нижчим від нормативного мінімуму (0,2), встановленого для закладів загальної середньої освіти. Це свідчить про потребу в додатковому озелененні або ревіталізації частини господарських площ.

Інтенсивність використання території (учні/га):

При поточній наповнюваності ліцею (близько 620 учнів), інтенсивність становить $620 / 1,25 = 496$ учнів/га.

Цей показник є середнім для міських закладів освіти, проте вказує на певну щільність навантаження на простір.

Умовна вартість альтернативного комерційного використання:

Якби дана ділянка у центральній частині міста використовувалася під комерційне будівництво (наприклад, офісні приміщення або житловий фонд), її вартість могла б становити орієнтовно 1 200 – 1 500 \$/м² забудови. З

урахуванням площі забудови 0,65 га (6 500 м²), це близько: $6\,500 * 1\,350 = 8\,775\,000$ \$.

Однак реальне соціальне значення закладу освіти значно перевищує ці суто економічні орієнтири, адже забезпечує доступ до освіти для майже 620 учнів щороку.

Оцінка технічного стану об'єктів інфраструктури:

За результатами огляду, 80% території експлуатується відповідно до проєктного призначення, проте 10% споруд (старі підсобні приміщення, частина огорожі) потребують капітального ремонту або реконструкції. Це може впливати на ефективність використання ділянки.

Узагальнюючи, можна зазначити, що земельна ділянка закладу освіти використовується раціонально з урахуванням цільового призначення – забезпечення освітньої діяльності, виховання і фізичного розвитку дітей.

Однак є потенціал для підвищення ефективності, зокрема через модернізацію спортивних майданчиків, збільшення озеленення, розширення зон відпочинку, покращення господарських будівель. Запровадження енергоефективних технологій та залучення інвестицій через державні програми або місцеві бюджети дозволить підвищити якість освоєння земель і наблизити об'єкт до стандартів сучасної безпечної та комфортної шкільної інфраструктури.

3.3. Проблеми та шляхи удосконалення процедур

У сучасних умовах правове регулювання та організація землеустрою, зокрема у сфері відведення земельних ділянок для закладів освіти, стикаються з рядом системних проблем, які суттєво впливають на ефективність функціонування всієї галузі. Однією з найактуальніших є тривалість та складність процедур, які супроводжують оформлення правовстановлюючих документів на землю.

Так, процес розробки технічної документації, її погодження з уповноваженими органами, проведення кадастрової реєстрації та

затвердження проєкту землеустрою може тривати від кількох місяців до кількох років, особливо якщо йдеться про заклади, засновані ще у радянський період, землекористування яких досі не оформлено відповідно до чинного законодавства. Прикладом може бути ситуація з Комунальним закладом «Ліцей №15» Дніпровської міської ради, де підготовка та погодження проєктної документації тривала понад рік у зв'язку з нестачею архівних матеріалів та необхідністю проведення повторного топографо-геодезичного знімання через відсутність актуальної картографічної основи.

Ще однією проблемою є відсутність узгодженості між законодавчими та підзаконними нормативно-правовими актами, що регулюють сферу землеустрою. Наприклад, Закон України «Про землеустрій» передбачає загальні засади здійснення землеустрою, однак не деталізує процедури, які мають місце при відведенні земельних ділянок під об'єкти державної чи комунальної власності, тоді як підзаконні акти – інструкції, методики, порядки – часто дублюють або навіть суперечать одне одному, що створює правову невизначеність. Бюрократична складова процедури також ускладнює роботу: значна кількість погоджень – з департаментами архітектури, екології, земельних ресурсів, місцевими органами самоврядування, тощо – створює підґрунтя для корупційних ризиків і затримок.

Існує також проблема нестачі кваліфікованих спеціалістів у сфері землеустрою, особливо в сільських територіальних громадах, де процес оформлення землі під школи, дитсадки чи будинки культури може зупинитися на тривалий період через відсутність місцевого землевпорядника або фахівця з геодезії. Водночас вартість послуг незалежних проектних організацій часто є непосильною для бюджетів невеликих громад, що веде до хронічного відставання у впорядкуванні земель.

Шляхами удосконалення існуючих процедур має стати передусім цифровізація процесів. Впровадження єдиного онлайн-порталу для супроводу землеустрою, інтегрованого з Державним земельним кадастром, Державним реєстром речових прав, електронною архітектурно-будівельною

системою дозволить значно скоротити строки погоджень, виключити дублювання функцій та зменшити ризики корупції. Позитивним прикладом є платформа «Дія. Цифрова громада», яка у перспективі може бути доповнена модулями землеустрою, де автоматично генеруватимуться технічні умови, здійснюватиметься перевірка відповідності документів, відстежуватиметься хід погоджень у режимі реального часу.

Також важливо на нормативному рівні встановити спрощену процедуру оформлення земельних ділянок для об'єктів соціальної інфраструктури – закладів освіти, охорони здоров'я, культури. В межах таких процедур має бути запроваджений принцип «єдиного вікна» та попереднього узгодження документації на рівні громади, без залучення надмірної кількості зовнішніх інстанцій.

Додатково доцільно розробити шаблони та типові форми технічної документації, які дозволять уніфікувати підходи до землеустрою та зменшити навантаження на проектні організації. Крім того, варто звернути увагу на якісне кадрове забезпечення галузі: стимулювання підготовки нових спеціалістів у закладах фахової передвищої та вищої освіти, запровадження курсів підвищення кваліфікації для працівників органів місцевого самоврядування, створення онлайн-бібліотек з актуальними зразками документації та методичними рекомендаціями.

Отже, усунення виявлених проблем вимагає комплексного підходу: з одного боку – вдосконалення законодавства та процедур, з іншого – активного впровадження цифрових технологій, навчання кадрів та залучення громадськості до процесу землеустрою. Такі заходи дадуть змогу не лише скоротити час на оформлення документів, а й сприятимуть більш ефективному, прозорому й раціональному використанню земель у сфері освіти та інших соціально важливих напрямках.

Окрему увагу в контексті удосконалення процедур землеустрою слід приділити нормативній фрагментованості, яка сьогодні спостерігається в регулюванні діяльності як проєктантів, так і замовників землеустрою,

зокрема у сфері освіти. Зазвичай адміністрація закладу освіти не має ані юридичного, ані практичного досвіду з питання оформлення земельної ділянки, що ускладнює навіть перший етап – збір первинної документації, визначення меж, правового статусу земельної ділянки, яка може перебувати в постійному користуванні, або взагалі не мати жодного правового оформлення. Приміром, у закладі «Ліцей №15» у м. Дніпро виявилось, що площа, фактично зайнята об'єктами ліцею, перевищувала ту, що значилась у попередньому державному акті 1992 року на 0,3 га, що спричинило потребу у проведенні нового землевпорядного проекту та складній процедурі погодження з департаментом архітектури.

Ще один приклад – ситуація з філією коледжу в селищі Слобожанське, де виявилось, що частина території навчального закладу згідно з кадастровою картою формально належить до земель транспорту, хоча фізично там розташовані спортивні майданчики. Виправлення подібної невідповідності потребує ініціювання змін у містобудівній документації, проведення нових межових зйомок, розробки технічної документації із землеустрою, що вимагає додаткових витрат, часу та погоджень з відповідними структурами – зокрема з управлінням транспорту, архітектурою, землеустроєм та органами місцевого самоврядування.

Окремою проблемою залишається недостатня інтеграція існуючих баз даних, зокрема між Державним земельним кадастром, Реєстром речових прав та Єдиною державною електронною системою у сфері будівництва. Відомі випадки, коли кадастровий номер на земельну ділянку було присвоєно, але у Реєстрі речових прав вона була відсутня, що викликало правову колізію. Це унеможлиблює подальші дії щодо оформлення проекту забудови або реконструкції, а також блокує можливість подачі документів для отримання фінансування через державні чи міжнародні програми, які вимагають повного юридичного підтвердження прав на землю.

Потребує оновлення і технічна база, якою користуються фахівці із землеустрою. Багато комунальних підприємств досі користуються

застарілими версіями програмного забезпечення, які не підтримують актуальні формати обміну даними або інтеграцію з оновленими кадастровими системами.

Наприклад, платформи, побудовані на базі «AutoCAD 2005» чи старіших версій, не забезпечують автоматичну синхронізацію координат з GPS-пристроями, що призводить до помилок у проєктах. У свою чергу, використання сучасних інструментів, таких як «Digitals», «ArcGIS», «QGIS» або «GeoCalc», дозволяє скоротити час на розробку документації до 40%, забезпечити візуалізацію територій у 3D, автоматично виявляти конфлікти межових зон, дублювання чи накладення земель.

Реальним прикладом ефективної модернізації є досвід Львівської обласної ради, де запроваджено обов'язкове використання електронної системи погодження землеустрою для комунальних об'єктів, включно з навчальними закладами. Внаслідок цього середній термін погодження проєктів скоротився з 11 місяців до 4,5, а витрати на послуги сторонніх експертів зменшились на 25%.

Крім технічної модернізації, важливою складовою удосконалення процедур є юридична просвіта керівників закладів освіти. Досить часто адміністрація навчальних установ не розуміє власних повноважень і не ініціює процес землеустрою через страх перед складністю процедур.

Вирішенням цієї проблеми може стати створення при органах місцевого самоврядування консультаційно-методичних центрів, які будуть супроводжувати адміністрації бюджетних установ в питаннях реєстрації земельних ділянок, замовлення технічної документації, погодження проєктів та забезпечення юридичного захисту в разі виникнення конфліктів.

Також доцільним є внесення змін до законодавства щодо спрощення процедур для закладів освіти, особливо в частині передачі земель комунальної власності в постійне користування без проведення земельних торгів або розробки повноцінної містобудівної документації у випадках, коли об'єкт існує багато років. Такий підхід може базуватись на принципі

презумпції добросовісного фактичного користування, коли територія навколо школи чи садочка історично використовувалась як частина навчального простору й підтверджується актами інвентаризації або архівними матеріалами.

Таким чином, комплексне вирішення проблем у сфері землеустрою закладів освіти вимагає одночасного перегляду законодавчих основ, оновлення технічних засобів, підвищення кваліфікації кадрів та впровадження електронних систем управління процесами. Такий підхід сприятиме раціональному та юридично захищеному використанню земель освітніх установ, дасть змогу залучати інвестиції на розвиток інфраструктури й ефективно управляти просторовими ресурсами громади.

Ще однією важливою проблемою, яка вимагає конкретного вирішення в процедурі землеустрою освітніх закладів, є неврегульованість меж суміжних територій, що часто спричиняє конфлікти з іншими користувачами земель. Під час проведення кадастрової зйомки було виявлено, що частина господарських будівель школи, збудованих ще у 1980-х роках, розташована на землі, яка за Генеральним планом населеного пункту належить до земель охорони здоров'я. Така ситуація стала причиною багатомісячного блокування погодження меж ділянки закладу освіти та вимагала скликання спільної комісії за участі архітектора, землевпорядника, представника сільради та керівників обох установ.

Особливої уваги потребує питання реального протиставлення функціонального зонування територій та класифікації земель за цільовим призначенням. Наприклад, у місті Тернополі одна з гімназій використовувала земельну ділянку під зелену зону, облаштовану під навчально-дослідну ділянку та теплицю. Але в документах ця частина значилася як територія загального користування, не прив'язана до жодного об'єкта освіти. Після оновлення кадастрових планів ця ділянка була автоматично виставлена на аукціон як вільна, і лише після втручання міського департаменту освіти та

оскарження результатів торгів через суд вдалося повернути право користування на підставі фактичного використання з 1996 року.

Конкретним шляхом уникнення подібних ситуацій є розробка типових методичних рекомендацій для органів місцевого самоврядування щодо оформлення прав на землю під об'єктами освіти, включно з алгоритмом дій, зразками документів, шаблонами звернень до органів реєстрації прав.

Наприклад, у місті Вінниця було запроваджено електронну платформу супроводу документів на оформлення прав користування земельними ділянками закладів освіти: адміністрація школи або садочка може завантажити на платформу скан-копії первинних правовстановлюючих документів, зйомку з місця, карту-схему, і вже за 2 тижні отримати погоджену заяву про початок оформлення технічної документації.

Окремо слід підкреслити низький рівень інвентаризації вже наданих земель, особливо у сільських територіальних громадах. У Хмельницькій області станом на 2023 рік лише 42% земель закладів освіти мали повноцінну документацію з визначеними межами, кадастровим номером та зареєстрованим правом постійного користування. Решта – обмежувались рішенням сільради 1990-х років або актом на право користування зразка УРСР, що не визнається чинним у Державному реєстрі речових прав. Це унеможливорює реконструкцію, облаштування нових об'єктів, а також блокування доступу до державних чи грантових програм, де підтвердження прав на землю є обов'язковою умовою.

Для вирішення цієї проблеми доцільним є внесення змін до Земельного кодексу України в частині спрощеного підтвердження права постійного користування для бюджетних установ за спрощеною процедурою – шляхом підтвердження тривалого фактичного користування та відсутності спорів щодо меж. Цей механізм уже пропонувався у проєкті закону №2194, однак не був реалізований у повному обсязі.

Позитивним прикладом виступає Чернівецька міська територіальна громада, де в рамках цифровізації муніципальних послуг було створено

окремий реєстр земель освітніх закладів, що включає всі ділянки з позначенням меж, кадастровими номерами, прив'язкою до закладу та датами оформлення документів. Такий підхід дозволяє планувати реконструкцію, благоустрій, будівництво додаткових корпусів чи спортивних споруд із урахуванням реального юридичного статусу земельної ділянки.

Узагальнюючи, можна зазначити, що вирішення проблем у сфері землеустрою закладів освіти потребує чіткої координації на рівні громади, технічного переоснащення служб землевпорядкування, розробки типових шаблонів документації, впровадження електронних платформ та нормативного удосконалення процедури оформлення постійного користування. Така системна робота дозволить не лише юридично захистити заклади від втрати земель, а й підвищити ефективність використання територій – через залучення інвестицій, реалізацію освітніх проєктів, створення безпечного та комфортного середовища для дітей і педагогів.

3.4. Практичні рекомендації щодо оптимізації землеустрою

Оптимізація процедур землеустрою для закладів освіти вимагає цілісного підходу, що базується на нормативному забезпеченні, технічній модернізації, інституційній взаємодії та підвищенні кваліфікації відповідальних осіб. Однією з ключових практичних рекомендацій є впровадження поетапного підходу до інвентаризації земельних ділянок, які перебувають у користуванні освітніх закладів, з обов'язковим оновленням меж відповідно до сучасних кадастрових вимог. Це дозволяє уникнути суперечок із суміжними землекористувачами, а також сприяє подальшому оформленню правового статусу земель [44, с. 300].

У межах цього процесу особливо важливим є застосування сучасних геоінформаційних систем (ГІС), що дають змогу не лише створити просторову модель території, але й інтегрувати її в єдину базу громади. Наприклад, у Дніпровській міській раді було впроваджено цифровий кадастровий модуль, де для кожного об'єкта освіти заведено електронну

картку з картою, правовстановлюючими документами, інформацією про площу, обмеження у використанні тощо [45, с. 312]. Такий підхід дозволяє в режимі реального часу контролювати зміни меж, призначення ділянок, а також планувати реконструкції або розширення закладів.

Не менш важливо запровадити типову документацію щодо оформлення прав постійного користування для бюджетних установ, з урахуванням вимог Закону України «Про державний земельний кадастр» та оновлених норм Земельного кодексу. Доцільним є створення шаблонів проєктів землеустрою, зокрема для типових шкільних ділянок, які включають зони для навчання, відпочинку, спортивної активності, дослідних ділянок тощо [46, с. 215]. Наявність уніфікованих шаблонів спростить погодження проєктів з Держгеокадастром, екологічними службами та органами місцевого самоврядування.

Ще однією важливою практикою є організація навчальних тренінгів і підвищення кваліфікації фахівців, які займаються землеустроєм у межах територіальних громад. Дуже часто працівники управлінь освіти або директор школи не мають достатнього уявлення про те, як розпочати процес оформлення землі, які етапи включає технічна документація, з ким необхідно узгоджувати межі. В умовах децентралізації така функція перекладена на громади, тому вкрай важливо забезпечити їхні управлінські кадри відповідними знаннями [47, с. 198].

Для зниження фінансового навантаження на місцеві бюджети можна застосовувати механізми співфінансування землеустрою за участі благодійних фондів, меценатів або у рамках реалізації програм міжнародної технічної допомоги. Наприклад, у Черкаській області в межах проєкту GIZ було здійснено комплексне землеустроювання 11 сільських шкіл із повною інвентаризацією земель та оформленням кадастрових номерів, що дозволило залучити грантові кошти на реконструкцію шкільної інфраструктури [48, с. 273].

Крім того, рекомендується на рівні громад створити спеціалізовані комісії із земельних питань при відділах освіти, до складу яких повинні входити землепорядники, кадастрові інженери, представники управління архітектури та юристи. Такі комісії можуть оперативно реагувати на проблеми, що виникають у процесі погодження проектів землеустрою, проводити моніторинг використання земель та ініціювати необхідні зміни у правовому статусі окремих ділянок [49, с. 259].

Окремої уваги заслуговує питання забезпечення правової спадкоємності в разі реорганізації освітніх закладів. Зміна назви, статусу (наприклад, гімназія → ліцей) або злиття кількох установ часто призводить до необхідності оновлення всієї технічної документації. У таких випадках доцільним є закріплення в законодавстві механізму автоматичного оновлення даних у Державному земельному кадастрі на підставі рішення органу управління освітою, що знімає навантаження з керівництва закладу та запобігає втраті прав на землю [50, с. 333].

Узагальнюючи, практична оптимізація землеустрою у сфері освіти повинна включати комплекс заходів: впровадження цифрових інструментів, розробку уніфікованих документів, підвищення професійної спроможності відповідальних осіб, залучення зовнішнього фінансування та вдосконалення правового регулювання.

Висновки до розділу 3

Оптимізація процедур землеустрою для закладів освіти вимагає цілісного підходу, що базується на нормативному забезпеченні, технічній модернізації, інституційній взаємодії та підвищенні кваліфікації відповідальних осіб. Однією з ключових практичних рекомендацій є впровадження поетапного підходу до інвентаризації земельних ділянок, які перебувають у користуванні освітніх закладів, з обов'язковим оновленням меж відповідно до сучасних кадастрових вимог. Це дозволяє уникнути

суперечок із суміжними землекористувачами, а також сприяє подальшому оформленню правового статусу земель.

Для зниження фінансового навантаження на місцеві бюджети можна застосовувати механізми співфінансування землеустрою за участі благодійних фондів, меценатів або у рамках реалізації програм міжнародної технічної допомоги. Наприклад, у Черкаській області в межах проєкту GIZ було здійснено комплексне землеустроювання 11 сільських шкіл із повною інвентаризацією земель та оформленням кадастрових номерів, що дозволило залучити грантові кошти на реконструкцію шкільної інфраструктури.

Окремої уваги заслуговує питання забезпечення правової спадкоємності в разі реорганізації освітніх закладів. Зміна назви, статусу (наприклад, гімназія → ліцей) або злиття кількох установ часто призводить до необхідності оновлення всієї технічної документації. У таких випадках доцільним є закріплення в законодавстві механізму автоматичного оновлення даних у Державному земельному кадастрі на підставі рішення органу управління освітою, що знімає навантаження з керівництва закладу та запобігає втраті прав на землю.

ВИСНОВКИ

Узагальнюючи результати проведеного дослідження, можна дійти висновку, що процес відведення земельних ділянок у постійне користування закладам освіти є надзвичайно важливим як з правової, так і з практичної точки зору. Нормативно-правова база України щодо регулювання земельних відносин у сфері освіти включає низку ключових законодавчих актів, серед яких Земельний кодекс України, Закон України «Про освіту», Закон України «Про державний земельний кадастр», а також численні підзаконні нормативно-правові документи, інструкції та методичні рекомендації.

Законодавчо визначено право закладів освіти на постійне користування земельними ділянками, проте механізми реалізації цього права часто ускладнюються через бюрократичні бар'єри, нестачу фінансування та недостатній рівень обізнаності відповідальних осіб.

Проведений аналіз конкретного закладу освіти показав, що географічне розташування, стан земельних ресурсів та характер використання земель мають суттєвий вплив на ефективність функціонування об'єкта. Комплекс землеустрою – від підготовчих робіт до технічного та програмного забезпечення – потребує чіткої організації, відповідного фінансування, фахового супроводу та ефективної комунікації з органами державної влади та місцевого самоврядування.

Визначені етапи землеустрою продемонстрували необхідність дотримання послідовності дій, починаючи з аналізу документації та польового обстеження, розробки та погодження проєктної документації, закінчуючи реєстрацією прав на землю.

Порівняльна характеристика підходів до відведення земель підтвердила, що застосування цифрових інструментів, типових форм технічної документації, електронних кадастрових систем та механізмів спрощеного погодження суттєво скорочує часові та фінансові витрати. Розрахунки ефективності використання земель після відведення

продемонстрували позитивну динаміку в аспекті підвищення функціонального використання території, упорядкування меж, покращення умов утримання та розвитку інфраструктури закладу.

Виявлені проблеми, зокрема правова невизначеність у частині старих актів на землю, складність погодження технічної документації, відсутність автоматизованих процедур у реєстрації прав, потребують системного вирішення на рівні державної політики та нормативної гармонізації. Надані практичні рекомендації, зокрема впровадження ГІС, підвищення кваліфікації персоналу, створення шаблонів документації, залучення фінансування через державні програми та міжнародну допомогу, можуть стати основою для формування нової моделі управління освітніми земельними ресурсами.

Таким чином, запровадження ефективної, прозорої та сучасної системи землеустрою для закладів освіти дозволить не лише вирішити наявні проблеми, але й закласти підґрунтя для стабільного розвитку освітньої інфраструктури у відповідності до принципів сталого управління землею.

Результати роботи мають практичне значення для органів місцевого самоврядування, керівників навчальних закладів, землевпорядників, а також можуть бути використані як методологічна основа при розробці місцевих стратегій управління земельними ресурсами у сфері освіти.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Амосова В. А. Земельне право та земельний кадастр України / В. А. Амосова. – К.: Нова Книга, 2019. – 220 с.
2. Бондаренко В. О. Правові аспекти використання земельних ресурсів / В. О. Бондаренко. – К.: Ліра-К, 2017. – 156 с.
3. Бондарчук І. М. Техніка та технології землеустрою / І. М. Бондарчук. – Одеса: Вища школа, 2018. – 280 с.
4. Братусь М. П. Земельний кадастр в Україні: теоретичні та практичні аспекти / М. П. Братусь. – К.: Вища школа, 2018. – 208 с.
5. Волкова Л. Ю. Земельне законодавство України в умовах реформування / Л. Ю. Волкова. – Львів: Книга, 2020. – 260 с.
6. Гавриленко Т. О. Земельні правовідносини в Україні: юридичний аналіз / Т. О. Гавриленко. – К.: Прогрес, 2017. – 270 с.
7. Гончарук М. П. Земельні відносини в Україні: правовий аспект / М. П. Гончарук. – К.: КНТ, 2020. – 350 с.
8. Гончарук Н. П. Земельний кадастр України: функції та практика використання / Н. П. Гончарук. – Харків: Право, 2019. – 300 с.
9. Гриб В. А. Земельне право: підручник / В. А. Гриб. – К.: Юрінком Інтер, 2017. – 380 с.
10. Дерев'янка В. В. Земельні правовідносини: реформи та сучасні тенденції / В. В. Дерев'янка. – Львів: Юридичний інститут, 2018. – 245 с.
11. Дорошенко В. І. Земельне законодавство України: тлумачний словник / В. І. Дорошенко. – К.: Юрінком Інтер, 2015. – 500 с.
12. Дубровський М. А. Правове регулювання земельного обороту в Україні / М. А. Дубровський. – К.: Видавництво «Право», 2016. – 230 с.
13. Журавель І. Ю. Земельний кодекс України: коментар / І. Ю. Журавель. – К.: Літера, 2018. – 470 с.

14. Заводовська Н. М. Правове регулювання земельних правовідносин в Україні / Н. М. Заводовська. – К.: ТОВ «Юридична практика», 2020. – 298 с.
15. Іванова Т. В. Земельні ресурси України: правове регулювання використання / Т. В. Іванова. – Харків: Право, 2017. – 246 с.
16. Кабалін І. П. Технічні та програмні засоби землеустрою / І. П. Кабалін. – К.: Вища школа, 2019. – 240 с.
17. Калашников В. І. Земельне право України: основи теорії та практики / В. І. Калашников. – К.: Юрінком Інтер, 2017. – 320 с.
18. Камінська М. В. Практика застосування земельного законодавства в Україні / М. В. Камінська. – Одеса: Видавничий дім, 2020. – 200 с.
19. Карпова Л. П. Правове регулювання земельного кадастру / Л. П. Карпова. – К.: Юридична думка, 2016. – 180 с.
20. Коваль А. О. Основи земельного права / А. О. Коваль. – К.: Юридична книга, 2018. – 300 с.
21. Колесник О. І. Практичне застосування норм земельного права / О. І. Колесник. – Харків: Олія, 2019. – 175 с.
22. Король Т. В. Законодавство про земельний кадастр в Україні / Т. В. Король. – К.: Дніпро, 2017. – 200 с.
23. Костенко А. С. Правові основи земельного кадастру в Україні / А. С. Костенко. – К.: Літера, 2020. – 210 с.
24. Костенко М. І. Управління земельними ресурсами: теорія та практика / М. І. Костенко. – К.: Преса України, 2020. – 225 с.
25. Крамар О. І. Земельні правовідносини: вітчизняний та міжнародний досвід / О. І. Крамар. – К.: Видавництво «Юрист», 2018. – 275 с.
26. Куликова Л. В. Технічні основи землеустрою в Україні / Л. В. Куликова. – Київ: Прогрес, 2017. – 330 с.
27. Левченко І. М. Актуальні проблеми правового регулювання землеволодіння в Україні / І. М. Левченко. – К.: Юрінком Інтер, 2019. – 250 с.

28. Луцький А. В. Проблеми правового регулювання земельних відносин в Україні / А. В. Луцький. – Львів: Вища школа, 2018. – 280 с.
29. Мельник В. В. Право власності на землю: аналіз та перспективи розвитку / В. В. Мельник. – К.: КНЕУ, 2016. – 210 с.
30. Назаренко І. С. Сучасні підходи до регулювання земельних правовідносин / І. С. Назаренко. – Харків: Юридичний ліцей, 2017. – 320 с.
31. Петров О. В. Інноваційні підходи до землеустрою в Україні / О. В. Петров. – Київ: Нова Книга, 2020. – 185 с.
32. Плахтій С. В. Практика застосування земельних документів в Україні / С. В. Плахтій. – Львів: Юридичний факультет, 2018. – 190 с.
33. Савченко О. В. Оцінка ефективності земельного використання / О. В. Савченко. – Одеса: Вища школа, 2017. – 180 с.
34. Сірик С. В. Земельні ресурси та їх раціональне використання / С. В. Сірик. – К.: Юридична думка, 2018. – 260 с.
35. Скуратов М. М. Зміни в земельному законодавстві України / М. М. Скуратов. – К.: Прогрес, 2020. – 300 с.
36. Таран О. П. Правові аспекти використання земельних ділянок / О. П. Таран. – К.: Логос, 2017. – 250 с.
37. Ткаченко В. А. Відведення земель у постійне користування: теоретичні засади / В. А. Ткаченко. – К.: Юрінком Інтер, 2019. – 280 с.
38. Федорова Л. І. Земельні відносини та їх правове регулювання / Л. І. Федорова. – К.: Видавництво «Юридичний науковець», 2018. – 300 с.
39. Харченко В. І. Земельне право України: правовий аналіз / В. І. Харченко. – Одеса: Юридична школа, 2017. – 230 с.
40. Шуліка О. В. Земельне право та земельний кадастр в Україні / О. В. Шуліка. – К.: Видавництво КНТЕУ, 2020. – 270 с.
41. Якушев А. С. Зміни в земельному кадастрі: юридичний аспект / А. С. Якушев. – Одеса: Книга, 2020. – 240 с.